

PRÍCHOD

Lahkým krokom, pomalým, čo snád' nie je na počudovanie a ani údiv, keď sa jedná o to zamrznuté jazero, kráča v smere vstupu pevnosti tento mladý chlapec. I keď o jeho mladosti by šlo polemizovať, zvlášť podľa toho čo sa za mladie ráta v hlave vašej. No, na pomery veku ľudí, sa črtami tej svojej tváričky, medzi mládež rátať zjavne bude. Pokiaľ sa k tej pevnosti derie práve kvôli plneniu úlohy, tak jeho odev by mohol vypovedať skôr tomu, že to asi berie ako nejakú samovražednú akciu. Bundu má, o tom žiadna. Takú tmavšiu? Odtieň čiernej, no skôr namodralý. S potlačou akejsi značky v hornom rohu. Ale to je tak všetko. Žiaden šál, čiapka, ani rukavice. Samozrejme, nejaké tie nohavice má. Dokonca i tenisky k tomu, i keď či sú tenisky najlepšou proti-šmykovou obuvou, to je taktiež diskutabilné. V ruke zvierá prútik. A nič viac. Žiadna brašna s vecami, či baťoh alebo niečo podobné. Len on a prútik. Očkami si mierne prejde po ľadovej pevnosti. Zastaví sa. Zaváha. No jednou nohou sa pohne a vstúpi dnu. Očkom mierne klopne na ten medailónik, pričom si ho strčí do jednej kapsy bundy a následne tú kapsu i zazipsuje a očka natočí niekam do priestoru pred sebou.

PRVÁ ÚLOHA

**Prejde očami z jednej strany na druhú, tikajúc medzi tými troma vchodmi chodieb ako hodinky. Tik sem a tik tam, a tak. Podíde k ním bližšie, keď konečne rozhybe svoje nohy. Žltý prútik si v dlani prehodí, do ruky pravej. Stisne ho medzi prstami. Zastaví sa pred tou prvou a prejde si jej vstup očami zhora nadol. Lahko ich prižmúri, ako keby mu to malo pomôcť nakuknúť dnu.* //Tá je... nevyzerá moc bezpečne. Ale veci čo vyzerajú bezpečne vždy nie sú tie bezpečné. Je to naopak. Jak v prírode...// *Stisne pery k sebe.* //To čo vyzerá hezky je zväčša to nebezpečné. A toto hezky nevyzerá. Nemá potrebu, je to klamné? Alebo-// *Povzdychne si.* //Čo ak sú nebezpečné všetky tri? A je to zbytočný výber?// *To svoje kroky presunie k chodbe druhej. I tú si prejde očami, jak keby bol živý skéner.* //Tá je široká. Nemám kam padnúť...// *Zhryzne si peru. Strasie sa.* //Ale nemám- ugh. Prečo je to všetko ľadové? Nemohlo nás radšej praž- Ne. Ne. Ne.// *Naskočí mu nepríjemný výraz. Ako keby si na niečo odrazu spomenul. Šmatne si po ksichte. Stisne pery k sebe. Prejde si po ňom prstami, ako keby sa snažil uistiť, či ho stále má. Prejde k chodbe tretej.* //Tma.// *Podíde pár krokov dozadu a napokon s hlbokým nádychom, vkročí do tej druhej chodby.* (ŠIROKÁ CHODBA SO SILNÝM PORYVEM VETRA) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 1.]*

Akonáhle vkročí do druhej chodby, jednu ruku s prútikom si vycapí pred ksicht, snád' aby mu ten silný vietor nejako neodfúkol vlasy, či nepoškodil oči. Popod ruku stále nimi škube, čo by sa teda za rozumné brat' dalo - predsa len mu stále treba nejako vidieť na cestu. A vykročí. To, že sa klepe od zimy, mu je asi tak nejak jedno. V tom svojou tvárou trhne do strany. A do druhej. A následne ju prudko zasa skloní, na maličký moment zastavujúc svoje kroky. Oči má vyočené. Dokorán. Ani nedýcha. Drží ho. Zjavné už len od pohľadu na jeho statickú hrud'.* //Nič tu nie je. To je vietor.// *Privrie tie očka. Zatvorí. Pridá do kroku. Teda tak pridá, ako mu to vietor dovoľuje.* //Arrorró mi niño... Arrorró mi amor.// *Stisne si pery k sebe.* //Arrorró pedazo... De mi corazó-// *Keď ho vietor strhne k stene, ruku z pred tváre rýchlo s prútikom stiahne a tou druhou sa skúsi capnúť o stenu. Hmatá po nej. Možno v snahe nájsť nejakú vykyvnutú časť, nejakú dieru, niečo o čo by sa vedel zachytiť. A ak to nenájde, prsto do nej skúsi zaryť nechty. Sykne pritom. Ale o stenu sa capí viac. Zažmurká. Povzdychne si. S malým nádychom akéhosi naštvania. Prudko sa skúsi natočiť cez seba, tak aby sa tými nechtami drel do druhej časti steny - tej po jeho druhej strane. Tak, aby bol k stene tvárou. Nie chrbtom. Zaprie sa o stenu, druhú ruku dávajúc zasa pred svoju tvár.* //Duérmete mi niño.// *Pohne ľahko, len tak nasmelo nohou v krok ďalej.* //Duérmete mi amor.// *A potom pohne druhou, posívajúc sa aspoň nejakým tým pomalým krokom, očkami stočenými k zemi, oproti tomu studenému vetru.* //Duérmete pedazo.// *Netrasie sa. Len tisne pery k sebe, občas mykne hlavou ale kráča. Prsty naďalej nechtami ryjúc do steny.* //De mi corazón.// *Až z tej chodby, snád' konečne vyjde von.

DRUHÁ ÚLOHA

Ruku z tváre stiahne. Prstami už neryje do steny vedľa seba. Venuje svojim nechťom letný pohľad. Či už sú v poriadku alebo nie, len nad tým stisne pery a ruku nechá spadnúť vedľa tela. Tú s prúťikom však ďalej udržiava pred sebou. Ohnutú v lakti pri boku. Oči stiahne, hneď čo nimi konečne zjavne zaznamená čo sa pre neho chystá ako ďalšie. Len mlčky kúka sem a tam.* //Nemám rád modrú...// *Výfúkne. Vstúpi do sálu hlbšie.* //Niekde tu musí byť ces-// *Zarazí sa. Trhne sebou. Ruka s prúťikom mu v tom lakti spadne, držiak sa už pozdĺž tela. No aj tak to nie je... presne rovné. Ak pominieme fakt, že ruka nie je ako papier, tak na myslí ide o to, že sa mu ľahko klepe.* //Nie, nie...// Nie. *Výjde z neho akýmsi šepotom. Zacúva. Našťastie asi dostatočne uvedomelý nad tým, že ísť späť do chodby s vetrom nebude rozumné, sa pri tom cívaní natočí a vcúva k jednej zo stien sálu. Oprie sa o ňu chrbtom, prudko. Jednou rukou si zaryje do vlasov a s panikom v tvári sa letnými pohybmi sem a tam, ako keby dával najavo nesúhlas, sklzáne sa po nej smerom dolu. Do sedu. Tisne pery ďalej k sebe. Tvár ponorí do skrčených kolien a objíma si ju. A tak tam sedí. Ako kôpka nešťastia.* //Maj ma rádi.// *Dýcha. Nesmierne rýchlo, čomu naznačuje jeho nadvíhovanie sa a klesanie v hektickom rytme.* //Maj.// *No ten rytmus sa spomaľuje. Ako keby sa mu ten dych dával dohromady. Zhlasí sa. Šlo by ho teraz už počuť. No je pomalší. Kludnejší. Než tie ruky z hlavy stiahne a vyhodí sa späť na nohy. Postaví sa. A mlčky, s akýmsi neutrálnym, no trochu cukajúcim výrazom, proste čučí na to modré svetlo v strede. A nehne sa. Ako keby čakal.

TRETIA ÚLOHA

**Ak sa to svetlo sfími a priechod mu je odhalený, tak sebou konečne trhne. Zašmitorí niekam k nemu a rozide sa, pomalými neistými krokmi, ktoré hneď čo sa dnu všmykne zrýchlia, ako keby sa tá cesta mala ešte stihnúť uzavrieť. Keď prejde, alebo skôr preklzáne do tej siene, tak sa začne rozkukávať sem a tam, zo steny na stenu, v snahe zanalyzovať svoje prostredie navôkol. Aspoň to by sa z toho pozorovania dalo usúdiť. A to mu padnú oči na tú sochu. Pekne zdola horu poputuje očičkami, skenujúc snád každý jej detail, než sa zasekne na jeho ksichte.* Do prde- *Vypadne z neho. Zhryzne si pery. K nejakému stolčeku so zbraňami ani necukne. Zasa takú veľkú pozornosť svojmu okoliu zjavne nevenuje, keď je pred ním dvojmetrová príšera! Prúťik vytasí pred seba.* //Mysli... myslí.// *Tisne pery k sebe a kúka na ňu.* //Nešlo by ho skoliť zozadu?// *No a to ako najväčší inteligent, rozbehne sa za tú sochu, odkiaľ na jej chrbát, či vrcholok hlavy, snád na nejakú časť, ktorá by sa dala brať za záchytnú, prúťikom s akousi inkantačkou prehodí.* Carpe Retractum! *No, tak niekto si tu ide ochočiť železného býka.* [Užívateľ seslal kouzlo Carpe Retractum. Z hŕľky sesilatele vyletí svetelné lano, ktoré k nemu pritáhne namierený predmet. Pokiaľ je kouzlo seslano na nehybný či príliš ťažký objekt, je sesilatel pritáhnut k nemu.]*

Vystrie ruky a tou druhou čapne po svojich prstoch objímajúcich rukojeť jeho prúťiku. Oči mierne zovrie k sebe, snád v snahe zaostriť na telo príšery pred sebou. A ako ho sila kúzla a prúťika tiahne, tak tak isto jednou rukou schmatne kus tej príšery a zachytí sa. Zaryje do neho zasa prsty - no skôr do tej ľadovej časti, keďže pri železnej by to moc nefungovalo. Prúťik necháva v jednej, ktorou sa však taktiež skúsi, aspoň dvoma prstami - prostredníkom a ukazovákom - zachytiť o nejaký ďalší kúsok jeho tela. Vyšvihne sa v pase. V panve. Tak, že chodidlami nôh sa zaprie do neho. Schmatne sa okolo jej krku a celou silou tých nôh, stále sa držiak, sa nimi odrazí a skúsi do jeho chrbtu spodnou časťou tenisiek prosto... kopnúť. Snád v snahe ho prevaliť? [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 2.]

**No, z neho asi dobrý jazdec na železnom býkovi nebude, takže pokiaľ to náhodou bol nejaký jeho veľký sen, asi by sa naň mal vykašľať. On si asi moc neuváži to uchopenie, pri nejakom odrážaní a kopaní do tej príšery a prsto, možno faktom, že sa jedná o sochu z ľadu, sklzne sa prstami po jej povrchu a rovno s veľkým nárazom dopadne niekde chrbtom na zem. Vydá zo seba silné syknutie. Chvíľu tam len tak leží, čo by určite bolo v každej situácii desivé, najmä pri páde z výšky. Čo ak si narazil chrbticu? Sykne znovu. Rukou zacapá po podlahe vedľa seba, než ju ohnutím presunie pod svoj chrbát a s týmto pohybom sa skúsi znovu vyzdvihnúť na nohy. Nekóna moc rýchlo. Len sa ťuchne dozadu, trochu nohami šmykne možno po zemi a ruku s prútkom vystrie vcelku rýchlo. Len ňou máchne inkantačku, zatiaľ čo sa ďalej snaží po tom ľade vyšplhať na nohy.* Reducio! [Užívateľ seslal kouzlo Reducio. Namírené zvíre či predmet se niekoľikanásobne zmenší. Pokiaľ je kouzlo poslané na predmet či zvíre zväčšené kouzlem Engorgio, chová sa ako protikouzlo - objekt se zmenší na pôvodnú veľkosť.]*

**Ťuchnutím dlane o zem, sa konečne nejakým vystrelí na nohy. V kolenách ich ohne, ľahko sa v nich ztrasie, hľadájuúc snáď nejaký ten balanc, na podlahe. Prázdnu ruku natiahne k svojmu chrbtu. Prejde si po ňom. Pery tisne k sebe a necháva cez ne prejsť len letný vánok. Prútkom uhne do strany, nechávajúc voľný priestor tomu aby sa jeho oči kochali na zmenšenej verzii tej sochy. Na tvári sa mu vyčaruje akýsi menší úškrn. Kútik dohora a všeko. Sykne, stisne očka k sebe. Možno od bolesti, keďže i tú dlaň na chrbte pritísne bližšie. No a to, prútku mu už je nejak jedno. Nekuká na neho, len jednu nohu posunie niekam dozadu a prudkým pohybom, s ohnutím kolena a natočením v pase, skúsi do tej ľadovej, teraz mini, sochy prsto kopnúť.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 2.]*

**Po tomto kopnutí, koleno skrčí ešte viac a predkloní sa, obe ruky tentoraz natáhajú v smere jeho chodidla, za ktoré sa dlaňami na pevno chytí.* Ku- *Vypadne z neho nejaká ďalšia nadávka, ktoré určite netreba nejakým rekapitulovať. Podstatným je, že mu z úst vyjde syknutie. Chodidlo si drží a druhou nohou zatiaľ poskakuje sem a tam. Očkami zasa zatrási niekde k tej soche a zvráti obočie k sebe. Pustí svoje chodidlo a dopadne ním na zem, pričom sa ľahkým krívaním, možno už len z faktu, že kopol do kusu železa, rozide priamo k tej soche. A to zopakuje svoj pohyb druhou nohou, tou s ktorou nekrivá, než ňou pohne dozadu a skúsi tú potvoru nakopnúť.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 4.]*

ŠTVRTÁ ÚLOHA

Hoc sa teda v rýchlom manévri schmatne i za to druhé chodidlo a vysykne okrem bolestivého vzduchu i zopár nadávok. Tentoraz neskáče, pretože skákať po zranenej nohe, lebo držíte druhú zranenú nohu asi nebude najrozumnnejším rozhodnutím. Položí ju na zem. Nejakým črepom tej sochy nevenuje pozornosť. Načo by mu to bolo. Len ako sebou myká do strany, tak si asi povšimne toho otvoru do ďalšej časti. Na chodidlá dopadá opatrne. Pomaly. A za každým jeho krokom je ľahké syknutie od bolesti. Jednou rukou si pridržuje chrbát. No, hneď čo po tej dlhejšej dobe dolezie i do tej ďalšej miestnosti, tak mu oči okamžite, bez nejakého obzerania sa navôkol padnú na to srdce. Priblíži sa k nemu a pery okamžite stisne k sebe. Nevyzera moc spokojne. A kto by bol? Čo chceš? Vypadne z neho. Trochu hrubo. Ako keby bolo to srdce živým objektom jeho nenávisť. Tisne pery k sebe. //Nemám so sebou nič hmotné. Jedine, že mu dám svoju bundu ale tá nie je ani moja-// Povzdychne si. //Nie, to je. To je síce obeta môjho tepla ale je to stupidné.// A pak si prejde rukou po vlasoch. //Dá sa obetovať Božia láska ku mne?// A hneď sa mu na tvári zjaví akési zdesenie. //Nie. Nie. Bože, prosím ťa, to bol len hlúpy nápad, odpusť mi.// Ruky spojí pred seba, napriek faktu, že v nich má prútku, ako keby sa začal modliť. Prežehná sa. Skloní ich obe a očka zasa zatvorí. Hoc s nimi zaklipce. //Priatelja- nie. To. To nie je dost-// Tisne pery k sebe. //Čo mám kuŕňa ponechať, keď nič nemám?// Frustróvané si zasa prejde po vlasoch. //Niečo musím mať- cenné, čo- čo-// Preglne. Pootvorí ústa a odrazu, ako keby z ničoho nič z neho vypadne. Venujem ti všetky spomienky na svoju rodinu. A akonáhle to z neho vypadne tak si dlaňou zakryje ústa. Možno mu dôjde, ako blbý nápad to je, no nič viac k tomu nepovie. Len sa tvári, sklamané.

ODCHOD

Pozerá na to srdce. Na to žiariace srdce, asi tak ako bude o pár rokov v hit filme Ladové Kráľovstvo pozerat' Elsa na ľadové srdce jej sestry Anny. Je to taký ten pohľad, pri ktorom si jeden proste vraví - a do pitvora! Moc nereaguje. Ako keby mu bolo jedno, že tam niečo vložil. Len ľahko zvrášti obočie. Nervózne si zhryzie pery a po pare, mrkne k ceste von. Rozíde sa. Ľahko, stále so sykavým zvukom, vždy čo jeho chodidlo dopadne na podlahu. A mlčí. Len mlčí a kráča a pomaly, než zmizne preč z celej pevnosti, niekde za brehom jazera.